

AVATÓ

Virág Ágnes

JÉGVIRÁGOK

I.

*A parazsat röpdőső lángok sárga pilléi lepik.
Barnává izzik körül a sötét.*

*Allok kinn és várom a csodát:
talán nekem is szárnyat szőnek a hulló pelyhek.
De mind elolvad, mikor testemhez ér.*

Szárnyam most már nem lesz soha.

*Fáradtan dőlök a hóra.
Kristályok ezer túje szúrja át szívem.
Ággá fagyottan fekszem.
Szemem világán nő a jégvirág.*

II.

*Nem tudom sajnáljam-e hogy mindjobban homályosul az
ablak s a feledés erőszakos keze jégvirágokat metsz közénk*

Már két napja nem láttalak

*Ómlik a pára orromon számon gomolyog remeg foszlik enyészik
mint magam*

De egyszerre hervadni kezd a nagy jégtulipán

Földereng homlokod szemed

*Még nem látsz pedig már én is olvasztom ideátról a hatalmas
jégpáfrány tüskés leveleit*

Hirtelen az üveg függönye fölemelkedik

*A remény zöld kucsmájával fejünkön állunk az izzó alkonyi
fényben*

Szemünkben nyíló vágyak tág kelyhű orchideái

III.

Hullik a hó és
ámul a kő, hogy
a föld köréfgy, mint
ezüsfoglalat.
Szép, sima pirosán
sűrűn csillan a jégkristály
ezer éle.

S a hó száll, mindent befed.
A kő csak szállka már
a nagy, puha testben.

Így süllyed el az emlék.
Céltalan célokat követve
magam is elmerülök.

BILITISRE EMLÉKEZEM

Tobozokat gyűjtöttem az erdőn
s furcsa formájú gallyakat.
Olyan lett szobám, mint nimfák lakja:
hattúnyakú vázákban lomb hervad, fenyőág illatoz,
nagyfejű lámpámról zuzmók szakállá leng.

Ajtóm előtt faunok patája koppan,
megáll.
Izzó szem sugára fénylik be a kulcslyukon.
Forró lehelet szikrái pattognak át a repedéseken.

Foszló füstté válva rejtezem
hószín bogyók
bölcsh magvai közé.